

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/31/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1416200256
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1416200256.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holickej, v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia, s. r. o., so sídlom Karadžičova 8, 821 08 Bratislava, IČO: 35 831 154, zastúpeného: JUDr. Ján Šoltés, advokát so sídlom Karadžičova 8, P.O.BOX 205, 810 00 Bratislava, proti žalovanému: J. F., Z.. XX.X.XXXX, B. O. F. XXC, XXX XX B., o zaplatenie 2.976,15 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 28. júna 2018, č.k. 6C/7/2016-59, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti zamietnutia úrokov m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1.323,82 eur, do troch dní.
Vo zvyšnej napadnutej časti rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

Žalobca má nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie o zaplatenie 479,73 eur s príslušným úrokom z omeškania zastavil, žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi sumu 1.172,60 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 1.172,60 eur od 16.12.2015 do zaplatenia, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Po právnej stránke vec posúdil podľa § 1 ods. 2, § 2 písm. d), § 9 ods.2, § 11 ods.1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len "ZoSÚ") v spojení s § 52 ods.1, ods.2, § 517 ods.2, § 657 Občianskeho zákonníka a dospel k záveru, že žaloba je čiastočne dôvodná. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že právny predchodca žalobcu so žalovaným dňa 3.9.2012 uzatvorili zmluvu o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty VÚB, a.s., v zmysle ktorej bol žalobcovi poskytnutý úverový rámec vo výške 1.200,- eur s uvedením mesačnej splátky 30,- eur a úroku vo výške 22,80 % ročne. Preskúmaním uvedenej zmluvy o spotrebiteľskom úvere zistil, že zmluva nespĺňa náležitosti stanovené v § 9 ods. 2 ZoSÚ, v dôsledku čoho sa považuje spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov. Nestotožnil sa s názorom žalobcu, že pri revolvingovom úvere nie je možné na začiatku určiť výšku RPMN. Je zrejmé, že údaj o RPMN sa dá určiť na začiatku revolvingového vzťahu, pretože v tomto období výška úveru, úroky, poplatky a obdobie úverového vzťahu vychádza z počtu splátok, ktoré sú vlastne v tomto čase zistiteľné. Poukázal na názor Krajského súdu v Prešove vyjadrený v odôvodnení uznesenia zo dňa 21.5.2013 sp. zn. 5Co/78/2013: "K odvolacej námietke žalobcu, že pri revolvingovom úvere nie je možné vopred určiť výšku ročnej percentuálnej miery nákladov, ako aj ďalšie údaje, závislé od výšky čerpanej sumy, pretože sa úver v rámci poskytnutého úverového rámca čerpá na základe vôle odporcu, a tým sa menia relevantné údaje pre výpočet RPMN, odvolací súd konštatuje, že túto námietku považuje za nedôvodnú v celom rozsahu. Zo spisu nepochybne vyplýva, že výška poskytnutého úveru bola vopred známa, o čom svedčí aj tvrdenie žalobcu v odvolaní (bod II., 3. odsek), že na základe uzavretej Zmluvy o RÚ

poskytol žalobca žalovanej revolvingový úver s úverovým rámcem vo výške 1991,64 Eur (pôvodne dohodnutý úverový rámec vo výške 30.000,- Sk bol na základ žalovanej zo dňa 26.02.2008 navýšený o 30.000,- Sk na konečnú sumu 60.000,- Sk, t.j. 1.991,64 Eur). V prípade revolvingového úveru v čase poskytnutia revolvingu sú známe všetky premenné, a teda nie je daná žiadna prekážka vypočítať ročnú percentuálnu mieru nákladov. Pri revolvingu je suma poskytovaného úveru známa, a túto v ustálenej výške poskytuje veriteľ, preto nemôže obstať tvrdenie žalobcu, že pri revolvingovom úvere výšku sumy určuje spotrebiteľ svojim úkonom." Odkázal tiež na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17 Co 215/2012 zo dňa 10.10.2012, v ktorom bol prijatý záver, že pokiaľ zákon o spotrebiteľských úveroch v § 4 ods. 2 písm. g) zák. č. 258/2001 určil ako zákonnú náležitosť stanovenie RPMN (bez rozlíšenia či ide o revolving, resp. iný druh úveru), akcentujúc jej dôležitosť zákonným znením, že ak nie je RPMN uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, navrhovateľ ako dodávateľ finančnej služby na profesionálnom finančnom trhu nemôže túto skutočnosť opomínať, resp. zanedbávať. Pristupujúc ku skúmaniu jednotlivých obsahových náležitostí zmluvy, zistil, že zmluva navyše neobsahuje, v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 ZSÚ, termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Lehota splatnosti je určená iba určením dňa v mesiaci. Rovnako chýba v zmluve aj ďalšia obsahová náležitosť, a síce výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve sa uvádza len výška mesačnej splátky 30,- eur (naproti tomu v žalobe a výpise je výška mesačnej splátky 40,- eur) bez bližšej špecifikácie, t.j. nie je splnená požiadavka, aby zmluva obsahovala výšku splátky istiny, výšku splátky úrokov a výšku splátky iných poplatkov. V tomto konkrétnom prípade sa teda spotrebiteľský úver poskytnutý právny predchodcom žalobcu žalovanému, považuje v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ za bezúročný a bez poplatkov. Z predloženého výpisu úverového účtu vyplýva, že žalovaný čerpal peňažné prostriedky z poskytnutého úverového rámca v celkovej výške 1.172,60 eur, pričom v prospech právneho predchodcu žalobcu nepoukázal žiadne platby. Žalovaný je teda povinný vrátiť žalobcovi 1.172,60 eur. S ohľadom na uvedené vyhovel žalobe v časti o zaplatenie 1.172,60 eur a v prevyšujúcej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 C.s.p.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, aby jeho žalobe bolo v celom rozsahu vyhovené z dôvodu, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnemu právnemu názoru o bezúročnosti úveru, keď jeho zistenie o absencii zákonných náležitostí spotrebiteľského úveru je v rozpore s obsahom spisu. Poukázal na to, že kreditná karta je forma revolvingového úveru teda automaticky obnovovaného úveru, ktorý je čerpaný používaním tejto karty. Žalovaný ako majiteľ karty môže, ale nemusí tento úver čerpať. Revolvingový úver je typický tým, že veriteľ ho dopĺňa a úverový vzťah tak môže fungovať neurčitú dobu. Dlžník platí, pretože veriteľ mu stále doplnil úver a časť splátky sa používa na splatenie poskytnutých úverových prostriedkov a časť na odplatu. Z uvedeného dôvodu v priebehu trvania revolvingu nie je možné na počiatku zmluvného vzťahu určiť výšku RPMN pre celú dobu trvania úverového vzťahu, pretože sa úver čerpal podľa vôle dlžníka a následne veriteľom dopĺňa, čím sa tak menia údaje relevantné pre výpočet RPMN. Vzhľadom na objektívnu nemožnosť určenia výšky RPMN po celú dobu trvania úverového vzťahu obsahuje úverová zmluva v článku V. s označením vyhlásenie klienta indikatívny výpočet RPMN vo výške 26,60 %, tento výpočet obsahuje celkovú čiastkou úveru 2465,35 euro, výška celkových nákladov by predstavovala sumu 1265,35 euro. S nákladmi spojenými so spotrebiteľským úverom, výškou úrokovej sadzby ako aj výškové RPMN bol žalovaný preukázateľne oboznámený v úverovej zmluve. Indikatívny výpočet výšky nákladov spojených s úverom vyčíslený na základe výpočtu podľa prílohy číslo 2 zákona č. 129/2010 Z.z. je splnením zákonnej povinnosti veriteľa oboznámiť spotrebiteľa s nákladmi na úver. Nesprávny je aj záver súdu prvej inštancie, že úver je bezúročný a bez poplatkov z dôvodu neuvedenia termínu konečnej splatnosti úveru, nakoľko žalovanému bol poskytnutý osobitný typ spotrebiteľského úveru a to revolvingový úver, ktorý je typický tým, že veriteľ ho doplní a úverový vzťah tak môže fungovať neurčitú dobu a z objektívnych dôvodov tak ani nie možné určiť termín konečnej splatnosti úveru, ktorý je typický pre splátkové úvery uzavreté na dobu určitú, ale nie na obnovované úverové rámce v a tomto smere poukázal na článok X bod 62 obchodných podmienok v zmysle, ktorých sa úverová zmluva uzatvára na dobu neurčitú, čím je splnená zákonná povinnosť uvedenia doby trvania zmluvy. Za nesprávny je aj názor o bezúročnosti z dôvodu nerozloženia úverovej splátky na jednotlivé položky.

3. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v medziach uplatňovaných odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je (čiastočne) dôvodné.

4. V posudzovanej veci zostal sporným nárok žalobcu na zaplatenie úrokov vo výške 1.323,82 eur spolu s úrokom z omeškania, v ktorej časti súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu, že považoval poskytnutý úver za bezúročný podľa § 11 ods. 1 ZoSÚ, pretože neobsahoval údaj o RPMN, termín konečnej splatnosti úveru a výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

5. Odvolací súd sa stotožnil so súdom prvej inštancie, že údaj o RPMN sa dá na začiatku revolvingového vzťahu určiť vzhľadom na objektívnu danosť všetkých údajov. V danom prípade bol v zmluve údaj o výške RPMN vyjadrený, na čo poukázal i súd prvej inštancie v bode 7 odôvodnenia rozsudku, v ktorom konštatoval, že v bode V. Zmluvy - Vyhlásenie klienta sa nachádza indikatívny výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, podľa ktorého pri predpoklade, že štandardná úroková sadzba a poplatky zostanú po celú dobu zmluvného vzťahu nezmenené a klient vyčerpá spotrebiteľský úver platbou kartou u obchodníka dňa 1.9.2012, pričom výška spotrebiteľského úveru je 1.200,- eur, počet splátok je 83 (prvá až predposledná splátka je 30,- eur a posledná splátka je 5,35 eur), RPMN predstavuje 26,60 %. Celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť je 2.465,35 eur. Celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom sú 1.265,35 eur. Deň splatnosti štandardnej mesačnej splátky je 15. deň v kalendárnom mesiaci. Priemerná hodnota RPMN pre kreditné karty je 23,63 %.

6. Odvolací súd preto na rozdiel od súdu prvej inštancie dospel k záveru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ, pretože je v nej vyjadrená ročná percentuálna miera nákladov a celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

7. Rozsudok súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru aj v dôsledku nesprávnej interpretácie náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. f) a písm. k) ZoSÚ.

8. V zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení platnom v čase uzavretia zmlúv o spotrebiteľskom úvere, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musela obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Otázka správnej interpretácie označeného ustanovenia už bola Najvyšším súdom SR jednotne vyriešená, a to v uzneseniach najvyššieho súdu z 28. februára 2018 sp. zn. 3 Cdo 146/2017, zo 17. apríla 2018 sp. zn. 3 Cdo 56/2018, sp.zn. 4 Cdo 211/2017, 4 Cdo 187/2017 z 23. apríla 2018, sp.zn. 5 Cdo 132/2017 z 28. októbra 2018.

9. Z obsahu odôvodnenia uvedených rozhodnutí najvyššieho súdu vyplýva, že ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. je potrebné interpretovať tak, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí nevyhnutne obsahovať číselné vyjadrenie každej jednotlivéj zložky anuitnej splátky (t.j. istiny, úrokov a iných poplatkov). Takáto interpretácia uvedeného ustanovenia totiž zodpovedá účelu Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS a právnym záverom uvedeným v rozsudku Súdného dvora Európskej únie vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. proti A. B. z 9. novembra 2016 a tiež účelu samotného ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení platnom v čase uzavretia predmetnej úverovej zmluvy. Pokiaľ teda ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. hovorí o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné toto ustanovenie eurokonformne vykladať tak, že sa tým veriteľovi neustanovuje povinnosť uviesť v zmluve o spotrebiteľskom úvere zákonom vyžadované údaje vo vzťahu ku každej jednotlivéj zložke anuitnej splátky, ale len vo vzťahu k anuitnej splátke ako celku.

10. V týchto rozhodnutiach najvyšší súd gramatickým a eurokonformným výkladom dospel k záveru, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky, a s týmto záverom ako aj s právnou argumentáciou odôvodňujúcou tento záver, sa v preskúmvanej veci odvolací súd stotožňuje a v podrobnostiach poukazuje na odôvodnenie označených rozhodnutí. I podľa názoru odvolacieho súdu, vychádzajúc z účelu právnej úpravy, vymedzeného v dôvodovej správe k zákonu č. 129/2010 Z. z., a vychádzajúc z účelu a obsahu Smernice 2008/48/ES, nemožno od dodávateľov v zmluvách uzatváraných podľa uvedeného zákona žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy "výška", alebo "počet" či "termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov", možno za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa.

11. So zreteľom na uvedené je nesprávny právny záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého poskytnutý spotrebiteľský úver v predmetnej veci treba považovať za bezúročný a bez poplatkov z

dôvodu, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nespĺňa náležitosť vyplývajúcu z § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ v znení platnom v čase uzavretia, pretože neobsahuje údaj o výške, počte a termínoch splátok v rozdelení na istinu, úroky a iné poplatky.

12. Pokiaľ ide o náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ, a to uvedenie doby trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, súd prvej inštancie konštatoval, že v zmluve absentuje termín konečnej splatnosti úveru. V intenciách záverov vyplývajúcich z vyššie citovaných rozhodnutí (bod 8, 9, 10) a zmeny právnej úpravy zákonom č. 279/2017 Z.z. v § 9 ods. 2 písm. d) ZoSÚ odvolací súd zastáva názor, že termín konečnej splatnosti úveru nebol takou náležitosťou danej zmluvy o revolvingovom úvere, ktorej absenciu by bolo možné sankcionovať bezúročnosťou.

13. Záver súdu prvej inštancie o tom, že spotrebiteľský úver treba považovať za bezúročný a bez poplatkov pre absenciu termínu konečnej splatnosti úveru, je nesprávny z dôvodov, že v zmysle výkladu Súdneho dvora EÚ vo veci C - 42/15 bráni úniijné právo takému výkladu vnútroštátneho práva, v zmysle ktorého je bezúročnosť úveru možné spájať s náležitosťou, ktorú úniijné právo neurčuje ako povinnú náležitosť zmlúv. Z bodu 58 rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 vyplýva, že čl. 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES by sa však nemal vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice. Súdny dvor EÚ zároveň konštatoval, že (výrok 4) článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Súdny dvor EÚ svojím výkladom teda vymedzil, že s inou náležitosťou, akou je náležitosť uvedená v článku 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES nie je možné spájať záver o bezúročnosti, pretože takúto inú náležitosť nie je možné do vnútroštátnej úpravy ani uviesť.

14. Náležitosť "konečná splatnosť úveru" nepozná úniijné právo, čo napokon viedlo k tomu, že došlo k zmene zákona č. 129/2010 Z.z. a táto náležitosť práve z dôvodu dodržiavania úniijného práva bola vylúčená. Stalo sa tak novelou č. 279/2017 Z.z. (článok XII.), pričom jej prijatie bolo odôvodnené tým, že ide o zohľadnenie záverov Súdneho dvora Európskej únie z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s./A. B.J. a v nadväznosti naň upravuje náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a upravuje okolnosti, za ktorých sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

15. Uvádzanie konečnej splatnosti úveru bolo zo zákonnej úpravy vypustené, a pri aplikácii znenia zákona do spomenutej novely je potrebné zachovať požiadavku na eurokonformný výklad zákona. Konkrétne vo vzťahu k uvádzaniu termínu konečnej splatnosti to znamená, že s týmto údajom (náležitosťou) nemôže byť spájaný následok v podobe bezúročnosti, pretože členský štát takúto skutočnosť nemôže upraviť vo vnútroštátnom práve ako dôvod bezúročnosti a ďalej ani preto, lebo údaj o konečnej splatnosti nie je spôsobilý ovplyvniť posúdenie rozsahu záväzku spotrebiteľa.

16. Žalobca tak dôvodne namieta, že súd prvej inštancie sa po právnej stránke nesprávne vypořiadal s relevantnými skutočnosťami, na základe ktorých dospel k záveru o bezúročnosti úveru.

17. Žalobcovi však nevznikol nárok na zaplatenie úrokov z omeškania z nezaplatených zmluvne dojednaných úrokov pre rozpor s ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka (tzv. anatocizmus) v dôsledku čoho žalobu správne súd prvej inštancie v tejto časti zamietol.

18. Vzhľadom na to, že odvolací súd posúdil námietky žalobcu uvádzané v podanom odvolaní za čiastočne dôvodné, rozsudok súdu prvej inštancie zmenil podľa § 388 C.s.p. tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok vo výške 1.323,82 eur a v časti požadovaného úroku z omeškania z úroku vo výške 8,05 % ročne od 16.12.2015 do zaplatenia, rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

19. O nároku na náhradu trov (celého) konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. Žalobcovi, ktorý mal v konaní neúspech len v nepatrnnej časti, priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).